Сьогодні отримала і вичитала верстку книжки "Кіно на папері". Нарешті вона за місяць (дасть Бог і обставини!) буде в друці ("Нора-Друк"). В ній -- белетристична "методичка" з сценарної майстерності, найперший варіант сценарію спільного з О. Саніним "Садок вишневий", котрий через кілька років став "Поводирем" і сценарій, написаний кілька років тому для Ахтема Сейтаблаєва "Я повернусь!" про кримськотатарську жінку... Якась незвичайна виходить книжка... Дивна, проста і подекуди кумедна. Така, якої у мене ще не було. Можливо, знадобиться не тільки студентам... З Богом. Починаю чекати...

Ось крихітний уривочок з "методички")))

« 2Д Головна помилка тих, хто починає писати сценарій – «літературщина». Адже кожному творцю-початківцю хочеться розписати і якомога докладніше змалювати внутрішній стан героя або всю красу чи неподобство ситуації, пояснити думки і прагнення героя, розлого і експресивно показати… власну майстерність володіння всіма літературними прийомами.

І тут – стоп! Правило перше: кіно – будується за принципом «двох «д»: Діалог і Дія. Решта, як кажуть – «від лукавого»… Це може видатися досить дивним, але сценарист – не письменник! А сценарій – не літературний твір. Роман чи повість – це річ закінчена і самодостатня, вона готова до «споживання», щойно книжка виходить друком. Сценарій чекає втілення на екрані. Тому сценарист мусить задушити в собі письменника.

Але це не лише сумно, а й… цікаво. Адже, уявіть собі: сценарист мусить написати гарний, професійний твір, котрий при тому не є літературою! І зробити це так, аби кожен, хто читатиме сценарій, «бачив» його у своїй уяві, як уже відзняту стрічку. Саме тому в сценарії не варто користуватися розлогими метафорами-порівняннями чи розтягувати на шість абзаців змалювання того чи іншого явища. Це притаманно лише художньому твору…»